

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 126**

Februar 2016

Kære venner.

Dette Sanchar bringer følgende artikler:

- Mine lejrskoleoplevelser ved Srishti Shukla
- Studieture for kvindegrupperne ved Basanti Behn
- Radha Bhatt på besøg i Skandinavien ved Lone Poulsen
- Vedlagt indkaldelse til generalforsamling samt regnskab for 2015.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Jeg har desværre problemer med at få trykt nyhedsbrevene i fremtiden. Tidligere har jeg kunnet gøre det gratis. Så derfor vil det være en stor hjælp, hvis flere har mulighed for at få Sanchar pr. mail. Se nedenfor.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet. **Speciel tak til Troldkærskolen i Rødding for et stort beløb.**

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer også porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: **lone-poulsen@comxnet.dk**

SANCHAR 126

Mine lejrskoleoplevelser

Srishti Shukla

Srishti, kendt i ashrammen som Anku, kom til Lakshmi Ashram i april 2013 sammen med sin søster og to andre piger fra Champaran i den nordlige del af Bihar. Mens de andre besluttede ved slutningen af sidste år at fortsætte deres skolegang hjemmefra, var Srishti fast besluttet på at vende tilbage i februar efter den lange vinterferie til Lakshmi Ashram, hvor hun nu går i 9. klasse.

Det var den 4. november, og eleverne i 8. og 9. Klasse skulle på lejrskole. Poonam Didi, Bapuji (David) og Mima Didi (Jemima), som var fra Tyskland, skulle med os på lejrskole. Men Mima Didi kunne alligevel ikke tage med, fordi hun ikke følte sig rask.

Den morgen stod vi op kl. fire, gik i bad og gik så straks i gang med at lave lidt mad til turen. Vi tog af sted kl. ni mod landevejen, som vi nåede kl. halvti. Her tænkte jeg, at vores lejrskole ville blive rigtig god, og også at alle ville have det godt på turen, fordi rejsen ikke ville være særlig lang. Vi fandt vores pladser i en minibus og kørte mod Garur. Efter at have forladt Bageshwar og derefter også skoven ankom vi til Ason. Landskabet rundt om Ason så meget fortryllende ud. Træerne var for det meste fyr og Himalaya-eg. Da vi stod ud af bussen, skulle vi ikke gå videre ad vejen, men krydse markerne for at nå til Dada Ji's hjem (*Dada var vores vært, en pensioneret lærer, Shri Keshar Singh Mankoti*). Til at begynde med tænkte jeg: 'Hvor er jeg kommet hen?', men jeg begyndte langsomt at føle mig hjemme. Jeg var rigtig glad, fordi det var mit ønske at besøge en landsby. Det var min første mulighed for at besøge en bjerglandsby, og bjergene her i Ason var helt forseklige fra dem rundt om Kausani.

Ason

Vi nåede Dada Ji's hjem omkring kl. to. Han bød os alle meget varmt velkommen. Efter at vi havde vasket hænder og ansigt, fik vi en kop te og hvilede os lidt. Så om aftenen holdt vi møde og sang salmer og dansede. Derefter lavede vi selv aftensmad. Maden var meget lækker. Senere sluttede "auntie" sig til os, og vi snakkede meget sammen og gik så til ro. Vi stod tidligt op næste morgen, nød en kop te og fejede så hele vejen rundt om huset og i vores værelse, forberedte morgenmaden – alle de opgaver, som vi ville have

udført på ashrammen. Da der var mangel på vand i huset, hentede vi regelmæssigt vand fra en nærliggende kilde og passede meget på, at vi ikke spildte noget. Hvis man har gjort sig umage, kender man personligt værdien af denne umage!

Den formiddag tog vi af sted kl. ti, og vi fulgte en sti gennem markerne, til vi nåede Ma Bhagwati Shishu Mandir – en privat primary school oprettet af vores vært. Eleverne var ved at løse en skriftlig opgave. Da de var færdige, bød de os velkommen med en sang, og derefter præsenterede vi vores kulturelle program. De kunne virkelig lide at se det, og vi nød lige så meget at være sammen med dem. Men jeg følte selv, at der var en brist her. Hvor regeringen burde give penge, gør de det ikke, og hvor de ikke burde give penge, gør de det. Regeringen burde give den største støtte til skoler, men rummene i denne skole var ikke gode, de blev ikke holdt rene, og der var ingen måtter, som eleverne kunne sidde på. Det allerførste krav er renlighed, kun da kan gudinden Saraswati (*gudinden for lærdom*) bibringe én kundskaber, og eleverne vil også være glade. Derfor må alle arbejde sammen for at løse disse mangler.

Vi tog så hen til en anden skole, en regerings-primary school med elever fra 1. til 5. klasse. Jeg fik det faktisk dårligere ved at besøge denne skole, for da vi ankom, stillede Dadaji et spørgsmål til den kvindelige skoleinspektør og lærerne. Straks begyndte der en diskussion pga. hans spørgsmål om, hvorfor der var anstødelig graffiti på de udvendige mure, og hvem der havde gjort det. Murene var i en dårlig forfatning, og væggene på toiletterne var ligeledes beskadiget. Alt i alt gjorde dette miljø dybt indtryk på mig. Desuden var der ingen af de små elever, der så rene og pæne ud. Overalt var omgivelserne snavsede. Det kunne jeg slet ikke lide. Vi lærte børnene der en bøn, og så vendte vi hjem gennem landsbyen.

Næste dag havde vi igen et program. Vi havde tænkt på at tage til regeringens Inter-College, så vi lavede alle vores forberedelser, og omkring kl. elleve tog vi hjemmefra og begav os syngende på vej. Vi nåede frem til The Inter-College, som ligger mellem nogle landsbyer. Eleverne der kommer fra fjerne landsbyer for at studere. Jeg kunne rigtig godt lide stedet, for der var pænt og rent over det hele, og eleverne så også pæne og ordentlige ud, og de kom rigtig godt ud af det med hinanden. Jeg kunne lide alt, hvad jeg så.

Eleverne bød os velkommen, og så præsenterede vi vores kulturelle program, som de nød meget. Vi syntes også godt om at optræde for dem. Derfra tog vi så hjem til Meenu Didi (*en elev fra 11. klasse på Lakshmi Ashram*), hvor vi fik mad og te. Så vendte vi hjem, og vi pjattede meget på turen med Bapuji, lavede skæg og ballade og havde det virkelig sjovt. Der var frugter på træerne i Ason – fx bananer, guavaer, mangoer, papajaer, citroner og appelsiner. Sådan forløb den dag.

Den sidste dag stod vi tidligt op, og som på de andre dage udførte vi en del arbejde, gjorde os klar til at tage af sted og tog nogle gruppebilleder. Vi var alle meget kede af, at vi skulle sige farvel og forlade dem. De – Ammaji, Dadaji, Bhabhiji og Bhim Bhai (*vores vært, hans kone, svigerdatter og yngre søn Bhim*) – var lige så kede af det. Vi sagde farvel og tog så fra Ason via Bageshwar og nåede Baijnath, hvor vi besøgte templet, et meget gammelt tempel. Charmen ved Baijnath er gået tabt, for vandet i Gomti-floden er blevet meget forurenset. En dæmning er ved at blive bygget for at skabe en kunstig sø. Dette arbejde har stået på i umindelige tider og er stadig ikke færdiggjort. Når man kigger på dæmningen, ser det ud til, at millioner af rupier er blevet brugt. Da jeg så alt dette, blev jeg faktisk meget rystet. Så fortsatte vi til Kausani, og lidt efter nåede vi ashrammen. Vi havde det rigtig skægt på turen med Poonam Didi og Bapuji. Vores tur var fuld af sjov og også meget lærerig.

Studieture for kvindegrupperne

Basanti Behn

Lakshmi Ashram har i det sidste årti eller mere arbejdet aktivt i Kosi-dalen med kvindegrupperne i landsbyerne og de valgte kvinderepræsentanter i landsbyrådene. Der er blevet arbejdet for kvindernes selvstændiggørelse og for beskyttelse af skovene. Disse kvinder spiller en stor rolle i Kosi-dalen med hensyn til at øge den offentlige bevidsthed. På samme måde er en række andre institutioner i Uttarakhand aktive i deres lokale dale eller på distriktsniveau i bevidstgørelsen om spørgsmål vedrørende kvinderne eller landsbysamfundene. Med det formål, at kvinderne i Kosi-dalen selv kunne opleve den indsats, der gøres for folks bevidsthed i andre dele af staten, og for at give dem mulighed for at dele deres erfaringer med andre blev der arrangeret nogle studieture. Fra den 24. til den 27. februar 2015 blev der under ledelse af ashrammens feldtarbejdere foretaget tre ture til tre distrikter i Uttarakhand. Det inkluderede Urgam-dalen i Joshimath blok i Chamoli distrikt i Garhwal, området omkring Kainchi, Nainital og Ramgarh i Nainital distrikt og området ved Askot og Dharchula i Pithoragarh distrikt.

Turen til Askot blev ledet af Maya Verma, den til Joshimath af Basanti Behn, mens Tulsi Sah ledede gruppen til Nainital. Hver gruppe rejste i to vogne.

Joshimath – Jandesh-turen

Toogtyve kvinder tog fra Someshwar klokken halv ti om formiddagen den 24. februar med kurs mod Joshimath og ankom klokken halv otte om aftenen til kontoret i Jandesh i landsbyen Salna, hvor de tilbragte natten.

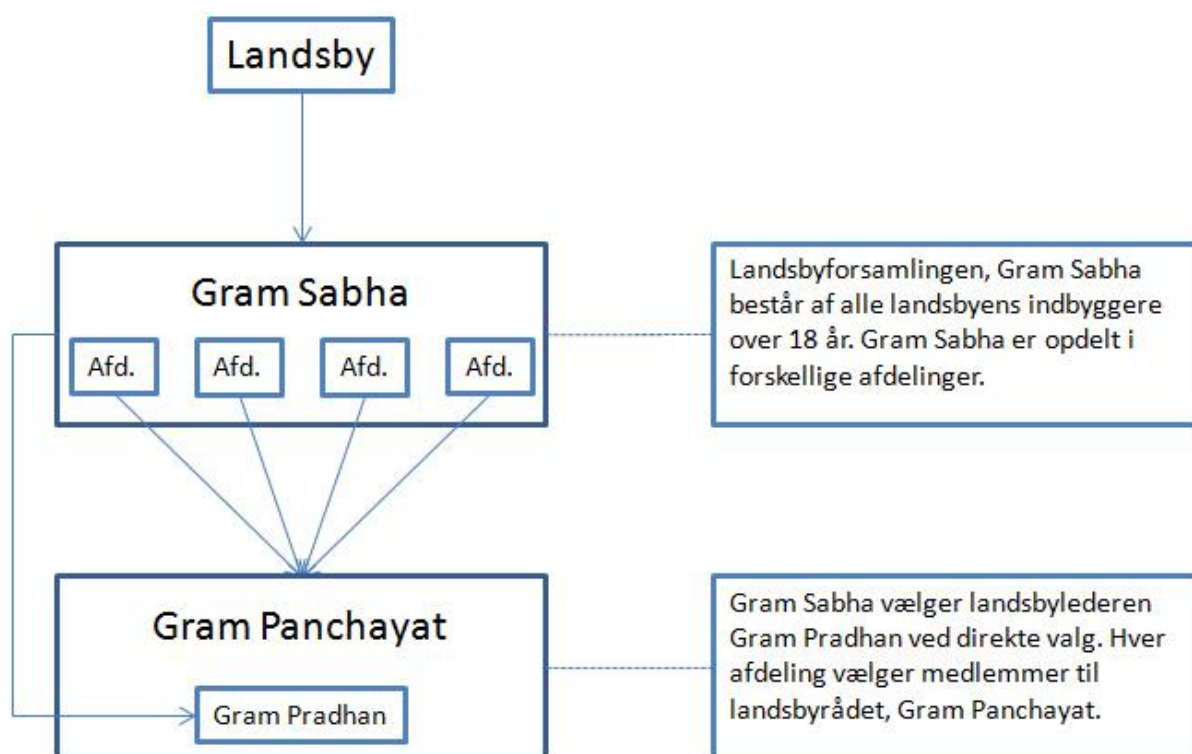

Det regnede uafbrudt den følgende dag, men kvinderne var ikke desto mindre meget opsatte på at udforske det nye område, og de begav sig alle sammen ud for at besøge det berømte Kalpeshwar Mahadeo tempel. På vej tilbage nåede de landsbyen Devgram Kholi i området, hvor deres værtsorganisation, Jandesh, arbejder. Der fik de en varm velkomst, og der blev også serveret frokost til dem. Den valgte formand (*gram pradhan*) i denne landsby er en kvinde, som hedder Purna Devi. Hun blev valgt uden modkandidat, og her spillede kvindegruppen i landsbyen en vigtig rolle.

Lidt om landsbyrådene - fra Sanchar 110

Kvinderne er rygraden i bjergsamfundet, travle fra tidlig morgen til sen aften med at sørge for deres familie, deres marker og deres kreaturer. Mens mændene tager væk fra bjergene i stort antal, er kvinderne blevet tilbage, og de arbejder aktivt for at beskytte deres vand, skove og land. Til trods herfor er kvinderne langt bagud i socialt og politisk lederskab, og det har ikke engang været følt nødvendigt at søge deres råd eller synspunkt. Landsbyrådet (Gram Panchayat) er ansvarligt for at styre landsbyerne, og for at øge deltagelsen af kvinder, lavere stillede klasser og lavkaster i Gram Panchayats har regeringen indført en reservationspolitik. Landsbystyret er organiseret i Landsbyforsamlingen (Gram Sabha). Alle over atten år er medlem af Gram Sabha. De vælger landsbyens leder (Gram Pradhan) ved hemmelig afstemning. Gram Panchayat styrer Gram Sabha. Flere afdelinger danner tilsammen en Gram Sabha. De personer, der bliver valgt fra hvert afdeling, er medlemmer af Gram Panchayat.

Efter frokost samledes medlemmerne af landsbyens kvindegruppe sig i formandens hjem. En fra vores gruppe var tidligere formand for sin landsbys kvindegruppe og nu medlem af Pachchisi landsbyråd. Hun sagde, at hun ønskede også at se kvinderne i landsbygrupperne føre sig frem for at deltage på blokniveau. Hun tilføjede, at hun ville arbejde henimod at opnå det. Landsbygruppens medlemmer blev glade for at høre dette. Medlemmerne af vores gruppe fortalte også om deres aktiviteter for at redde floden Kosi, om deres succes med at stoppe en foreslået

cementfabrik og deres agitation mod en foreslået ølbodega. De fortalte også om deres erfaringer og deres arbejde som valgte landsbyrepræsentanter. Kvinderne i denne landsbys gruppe havde gradvist øget en opsparing på Rs. 1,50,000 (14-15.000 kr.) på deres fælles konto. Denne opsparing benyttes til at dække, hvad kvindegruppen og landsbyen har behov for.

Den følgende dag tog vi til Joshimath, hvor vi besøgte det historiske Nrihsingh Tempel, og vi tog også til Jandesh's hovedkontor. Vi vendte tilbage om aftenen til deres kontor i Salna, og Basanti Behn bad kvinderne om at dele deres oplevelser fra besøget. De sagde alle sammen, at de virkelig havde nydt turen. De havde aldrig før haft en sådan chance, og de udtrykte deres taknemmelighed over for Lakshmi Ashram, der havde gjort det muligt. Den følgende dag kom vi tilbage til Kausani, og kvinderne nåede alle sammen hjem.

Askot og Dharchula – Arpan-turen

Den anden gruppe på tyve kvinder, ledet af en af vores feldtarbejdere, Maya Verma, tog af sted mod Askot i Pithoragarh distrikt. Da de nåede Arpan, en lokal institution, om aftenen, etablerede de et tæt forhold til de kvindelige arbejdere, som de havde nogle begejstrede diskussioner med, og de tilbragte natten der.

Den følgende dag tog de sammen med en arbejder fra Arpan til Jauljibi, hvor der blev holdt et møde med medlemmerne af landsbyens kvindegrupper. Vores kvinder havde nogle rigtig gode diskussioner med kvinderne i denne landsby, hvor begge grupper stillede hinanden spørgsmål og delte arbejdserfaringer. Kvinderne i denne landsby sammen med kvinder fra andre landsbyer i området er tilknyttet "The Land Rights Forum", som aktivt arbejder for Bhotiya¹-samfundets ret til jord. Kvinderne i denne gruppe giver ti rupier (lidt over 1 kr.) hver pr. måned, som går til mødeudgifter for gruppens aktiviteter.

Den 25. februar nåede gruppen til landsbyen Sugram, tæt ved Dharchula, hvor kvinderne i landsbyen havde samlet sig. De var alle sammen medlemmer i kvindegrupper. De fortalte, at politiet havde arresteret en mand fra deres landsby. De anklagede ham for forbrydelsen at samle *Kira Jari*, en lægeplante, og havde sat ham i fængsel. Han forsørgede sin familie ved at samle *Kira Jari*. Ved fælles styrke og anstrengelser havde kvindegrupperne i landsbyen været i stand til at få ham løsladt fra fængslet.

Kvinderne på denne tur var meget glade for, at de havde fået en sådan chance. Kamla Goswami, formanden for kvindegruppen i Lakhnari landsby, sagde, at de havde ikke blot haft mulighed for at besøge nye steder, men de havde også lært noget af de aktiviteter og arbejdsmetoder hos de kvindegrupper, som de havde været i kontakt med. Hun sagde, at hun også ville styrke sin kvindegruppe ved at oprette en styregruppe.

Nainital – Saral-turen

Den tredje gruppe, under ledelse af Tulsi Sah, endnu en af vores feldtmedarbejdere, tog af sted mod Nainital. På vejen standsede de ved Kainchi Dham temple, og de fortsatte derefter til Nainital. Her havde Sandeep, en af arbejderne i Saral, den institution der husede dem, arrangeret, at gruppen skulle bo i Sah Dharmshala i den nedre del af Nainital, kendt som Tallital.

---

¹ **Bhotiya**-folket bor i Himalaya-dalene i Kumaon og Garhwal i Uttarakhand. Deres navn stammer fra ordet Bod, som er et klassisk tibetansk navn for Tibet.

Næste dag besøgte gruppen landsbyen Gaha, godt ti kilometer fra Nainital, hvor en af medarbejderne i Saral tog dem på en tur gennem landsbyen. Hun arrangerede et møde, så gruppen kunne møde kvinderne fra kvindegrupperne og også medlemmerne af landsbyrådet. Erfaringerne fra Manisha Arya, som havde været leder i de sidste tyve år, var bemærkelsesværdige. Hun beskrev udfordringerne, som kvinderne står overfor, og hvordan de kan imødegås. Gruppen fortalte også om sine erfaringer med at beskytte skovene og styrken ved enigheden i deres gruppe.

”The state legislator” (MLA) for Nainital, Sarita Arya, var også til stede under mødet. Hun rådede gruppen til vedvarende at gøre opmærksom på deres krav om sociale emner til deres lokale MLA.

Den følgende dag nåede gruppen til institutionen i Chirag, som har startet en gruppe, der skal arbejde for ansættelse af kvinder, der i disse dage producerer dyrefoder, som bliver solgt på det lokale marked. Gruppen er registreret som en forening. De så de processer, der er involveret i at fremstille dyrefoder, brugen af sukker, oliecake, soyabønner, *bhatt* (en lokal sort af sorte soyabønner) osv. Kvinderne samler ligeledes lægeplanter – blade og rødder – fra skoven for at fremstille traditionel medicin. De har også lavet en plantage, hvor der gror mandel-, abrikos-, fersken- og mangotræer. Efter at have spist frokost i Chirags kantine, diskuterede de emner, der relaterede til kvindegrupper med staben i Chirag og vendte tilbage til Nainital om aftenen.

Om morgenen den 27. februar besøgte gruppen Naini Devi templet og fik mulighed for at sejle på søen Naini Tal, før de begav sig på hjemvejen mod Kausani. De fik te og snacks i Garampani og spiste frokost i Kosi, før de nåede deres egen dal og deres hjem om aftenen. Kvinderne nåede alle glade hjem, og de havde erfaret og lært en masse. De kunne også godt tænke sig at starte en lille virksomhed, som de havde set, da de besøgte Chirag.

Radha Bhatt på besøg i Skandinavien

Lone Poulsen

Den 20. november 2015 landede Radha Bhatt i Københavns Lufthavn. Radha var inviteret af Fredsrørelsen på Orust² i Sverige til på Mahatma Gandhis vegne at modtage Folkets Fredspris i overensstemmelse med Nobels Testamente. Radha opholdt sig ti dage i Danmark, hvor hun fik mulighed for at hilse på mange af sine danske venner, bl.a. ved en sammenkomst hos mig den søndag, hvor sneen lammede en stor del af Sjælland. Det lykkedes dog at samle de fleste. Resten af dagene blev benyttet til at møde flere venner samt at stille op til et interview for ”Globalnyt”.

Tirsdag d. 1. december tog Radha til Orust i Sverige. Orust er en stor skærgårdsø omkring 100 km nord for Göteborg. Hun skulle bo hos Erni og Ola Friholt, der er primus motorer i Fredsrørelsen.

---

² www.fredsrorelsen-pa-orust.se

Lørdag den 5. december var dagen, hvor det hele skulle foregå. Der var arrangeret et program for hele dagen. Hanne Stenager, Ruth Sillemann og jeg (alle fra bestyrelsen i Lakshmi Ashrams Venner) tog derover for at være med. Vi tog bussen fra København til Göteborg, og der købte vi billetter til bus og tog for at komme videre, men stormen Helga ændrede totalt vores planer, for såvel bus som tog blev aflyst pga. af væltede træer osv. Hvad skulle vi nu gøre? Vi skulle nå frem, for der stod én klar ved en busstation på øen. Han skulle køre os det sidste stykke. Vi endte med at måtte tage en taxa, og vi har nu fået refunderet det meste fra det svenske transportselskab. Til alt held var broen til Orust blevet åbnet, inden vi nåede den. Vi blev budt på varm suppe hos Erni og Ola og blev kørt videre til det sted, hvor vi skulle overnatte i to nætter.

Om lørdagen fortsatte det barske vejr med storm og regn. Seminaret startede kl. 10 med kaffe og velkomst. Radha fortalte om den indiske Gandhi-bevægelse og om sit eget arbejde i Indien og internationalt. Efter frokost fortalte Mr. S. Upadhyay ("Jaya"), grundlægger af et landsbyudviklingsprojekt i Jarkhand – Jagriti Vihara³, om sit projekt – inspireret af Gandhi og den nordiske folkehøjskole. Aktivisten og fredsforskeren Jörgen Johansen holdt foredrag om "Gandhi og sandheden". Sidst på eftermiddagen var der arrangeret et fakkeltog, men det var helt umuligt pga. vejret, så det endte med bilkørsel til det sted, hvor vi boede, hvor der blev serveret gløgg. Vores værtinde, violinisten Helga Hussels spillede for os alle sammen. Imens blev konferencelokalet gjort klar til aftenfesten med en vegetarisk Nobel soupér.

Under middagen skulle Folkets Fredspris gives til Radha Bhatt. Tagore-koret fra Lund underholdt, og Ola Friholt holdt talen med motiveringen for prisen. Martin Weber (Olas søn) havde graveret stenen og overrakte den til Radha. Radha gav Fredsrørelsen på Orust en statue af Gandhi, hvor han vandrer af sted på Saltmarchen (kan ses på billedet). Her er et meget lille uddrag af Radhas takketale: *"Denne dag er en meget vigtig dag i mit liv. Jeg er taknemmelig over for folket på Orust, at I til mig overlader den fornemme pris til verdens store søn Mahatma Gandhi, som arbejdede, tænkte og tjente de almindelige mennesker.....Denne pris har en særlig dimension, fordi den er ikke fra nogen regering, forretningsmagnat eller stor organisation, men den er fra almindelige mennesker, som har forstået vigtigheden af Gandhis værdisystem for fred og harmoni i nutidens verden."*

Vi var noget spændte på, hvordan vi kom tilbage til Danmark igen, men en svensk kvinde lånte os sin bil. Hun sov hos en veninde på øen den nat, og så kunne vi hente hende på vej mod Göteborg, hvor hun boede. Vi kom med bussen til Danmark i et frygteligt regn- og stormvejr. Øresundsbroen var den sidste forhindring, og den var barsk. Vores erfarne chauffør sagde, at han aldrig før havde oplevet noget så rædsomt.

---

³ www.jvv.se